

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.151/2018/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év november hó 22. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A gondatlanságból elkövetett emberölés vétsége és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Balassagyarmati Törvényszék 2018. március 23. napján kihirdetett 14.B.209/2017/10. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott 2 (kettő) rendbeli segítségnyújtás elmulasztása büntettének értékelt cselekményét 3 (három) rendbeliként minősíti.

A Btk. 160. § (1), (4) bekezdés szerinti cselekményét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének nevezi meg.

A testi sértés vétségénél a Btk. 164. § (1) bekezdését is felhívja.

A vádlott személyi adatai között feltüntetni rendeli, hogy magyar állampolgár.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 29 000 (huszonkilencezer) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés vétségében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 160. § (1), (4) bekezdés], 2 rendbeli segítségnyújtás elmulasztása büntettében [Btk. 166. § (1), (3) bekezdés] és testi sértés vétségében [Btk. 164. § (3), (9) bekezdés a) pont].

A vádlottat 2 év - végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett - szabadságvesztésre ítélte; a végrehajtási fokozatot fegyházban, a szabadságvesztés elrendelése esetére a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. Rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítéletet az ügyészség tudomásul vette, ellene a vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan téves minősítés miatt és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében élt jogorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.366/2018/1. számú átiratában azt indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a segítségnyújtás elmulasztása büntetnének értékelt cselekményt 2 rendbeli helyett 1 rendbelinek minősítse.

Az eltérő jogi minősítést - a BJD.4147. számú döntés felhívása mellett - arra alapította, hogy a követendő ítélkezési gyakorlat szerint, ha az elkövető azonos veszélyhelyzetben lévő több személy részére, egyetlen mulasztással nem nyújt segítséget, a sértettek számától függetlenül a cselekmény 1 rendbelinek minősül.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése és a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét követően, 2018. július 1-jén hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [a továbbiakban: Be.], és annak 868. § (1) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésére tekintettel az ítéletétáblának már e törvényt kell alkalmaznia az ítélet felülbírálata során.

A védő a fellebbezése részletes indokolásában az alábbiakat fejtette ki:

A gondatlan emberölés vétsége tekintetében az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes körűen a valós történeti tényállást, a balesettel összefüggésbe hozott több körülmény csak feltételezésen alapul.

A gépkocsik megrongálódása miatt nem volt egyértelműen tisztázható, hogy tompított fényszóróval közlekedő B.A. milyen távolságból észlelhette a kivilágítatlan kerékpárt toló, láthatósági mellényt nem viselő vádlottat, de ez a távolság - a gyakorlati tapasztalatok szerint - kevesebb szokott lenni 40 méternél. Egyébként a fényszórók által megvilágított úttest rövid szakasza miatt B.A. mindenképpen elütötte volna a vádlottat, ha az valóban a jobb oldali forgalmi sáv közepe táján tolt a kerékpárját.

Az elsőfokú bíróság - az igazságügyi gépjármű-közlekedési műszaki szakértő szakvéleménye alapján - tévesen állapította meg a két gépkocsi és a vádlott baleset előtti helyzetét, ugyanis az emberi- és a gépi (fékkésedelmi) reakcióidő összesen kb. 1,5 másodperc, ehhez még hozzá kell számolni a terelővonalon való áthaladás során eltelt néhány tizedmásodpercet, valamint további kb. 1,3 másodpercet, amely eltelt attól az időponttól, amikor a BMW gépkocsi vezetője észlelte a veszélyhelyzetet és elkezdte a vészfékezést. Mindezek alapján, a két gépkocsi ütközési helyéhez képest, a feltételezett észleléstől legalább 3 másodperc telt el, amely idő alatt az ütközésig B.A. 60-65 métert tehetett meg, amely 15-20 méterrel korábbi észlelést jelent, mint amit a szakértő megállapított.

A baleset valójában úgy következett be, hogy az Opel Zafira gépkocsi vezetője csak közvetlenül azelőtt észlelte a kerékpárját az úttest szélén toló vádlottat, mielőtt nekiütközött a bal lábszára külső részének, amely következtében a vádlott elesett. Ezt követően, B.A. ijedtsége miatt a bal oldali forgalmi sávba kormányozta a gépkocsiját, ahol anélkül haladt másfél másodpercig, kb. 62,5 métert a frontális ütközésig, hogy bármilyen elhárító manővert (például visszakormányzást) végrehajtott volna.

A vádlott a KRESZ előírásai szerint a forgalmi sáv jobb részén haladt, viszont a fényvisszaverő mellény (ruházat) viselésének elmulasztásával valóban megsértette a KRESZ 21. § (12) bekezdésében foglalt szabályt. Kétséget kizáróan az is megállapítható, hogy B.A. nem használta a kötelezően előírt biztonsági övet, ezzel megszegte a KRESZ 48. § (4) bekezdésében foglaltakat, és ténylegesen ez vezetett azokhoz a sérüléseihez, amelyek a halálát okozták.

A vádlott tudata nem foghatta át, hogy mulasztása következményeként az őt elsodró gépkocsi áttér a menetirány szerinti bal oldali sávba, és ott elhárítási manőver nélkül frontálisan összeütközik egy szabályosan közlekedő gépkocsival, amelynek következtében - a biztonsági öv becsatolásának elmulasztása és a vezetőoldali légzsák hiánya miatt - a sofőr olyan súlyos sérüléseket szenved, hogy a kórházba szállítást követően meghal. A balesethez vezető okfolyamatot valóban a vádlott indította

el, de őt a bekövetkezett halálos eredmény tekintetében gondatlanság sem terheli.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett nyilatkozatát, miszerint ha B.A. használta volna a biztonsági övét, akkor vélelmezhetően nyolc napon túli sérülése keletkezik, az nem határozható meg, hogy maradandó fogyatékosága bekövetkezett volna vagy sem. Egyébként a balesetet elszenvedő két gépkocsi összütését és sérüléseit figyelembe véve, az állapítható meg, hogy a biztonsági öv használata és a légzsák működése esetén B.A. hasonló sérüléseket szenvedett volna el, mint a BMW márkájú gépkocsit vezető H.J.. Utóbbi gépkocsi utasának, M.Á.-nak a sérülései azért keletkeztek, mert az ütközést megelőzően a kezeivel és a lábaival kitámasztott.

Kizárható, hogy B.A. ne tudott volna a vezetőoldali légzsák hiányáról, ugyanis a gépkocsi időszakos vizsgálata során az autószervezetekben ellenőrzik a fedélzeti számítógép adatait, és az jelzi a légzsákkal kapcsolatos problémát is.

A segítségnyújtás elmulasztása kapcsán nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az igazságügyi pszichológus szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a vádlott - egy egészséges emberhez képest - jóval alacsonyabb szinten, sokkal kevésbé hatékonyan képes a körülötte lévő történésekre reagálni. A vádlott életvezetése és súlyos fokú agyi elfajulása folytán a sötétben képtelen volt átlátni és felfogni a helyzet súlyosságát, így nem volt tőle elvárható a segítség nyújtása, illetve az, hogy másoktól segítséget kérjen. Szellemi állapotához hozzáadódik a jelentős fokú, kétoldali halláskárosodása is, amelynek eredményeként az adott szituációban nem hallhatott olyan drámai hanghatást, mint egy egészséges ember.

A védő azt indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg, és a vádlottat mondja ki bűnösnek 2 rendbeli a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző és a (9) bekezdés a) pontja szerint minősülő gondatlanságból elkövetett súlyos testi sértés vétségében, továbbá mentse fel - a helyes minősítés szerint - 1 rendbeli a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztásának büntette miatt emelt vád alól. A vádlottal szemben alkalmazzon intézkedésként próbára bocsátást, továbbá anyagi helyzete okán mérsékelje az őt terhelő büntetőjogi költséget.

A védő a nyilvános ülésen ismertette fellebbezése írásos indoklásának lényegét.

A vádlott az ítélet tanácsa előtti felszólalásában is tagadta bűnösségét.

A fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, és ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az elsőfokú ítélet tényállása megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbírálatának során.

Az elsőfokú bíróság a törvényesen lefolytatott bizonyítási eljárás során az ügy eldöntéséhez szükséges bizonyítási eszközöket beszerezte, azokat egyenként és összességükben értékelte, majd kellő részletességű, meggyőző és logikai hibáktól mentes indokát adta annak, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította.

A Btk. 160. §-a és a Btk. 164. §-a szerinti cselekmények elkövetési magatartását illetően a

rendelkezésre álló bizonyítékok valóban cáfolták - a láthatóságát biztosító öltözet (mellény) viselése elmulasztásának elismerése mellett - a baleset bekövetkezésében a felelősségét mindvégig hárító vádlotti védekezést.

A vádlottnak a baleset előtti mozgása (helyzete) tekintetében a BMW gépkocsit vezető H.J. tanú állításának hitelességét kifejezetten erősíti, hogy azonnal felismerte a vádlottnak a baleset előidézésében tanúsított szerepét (ezért is kérte a helyszínre érkező személyektől a feltartóztatását). R.M. és Sz.B. egybehangzó nyilatkozata szerint az ittas állapotban lévő vádlott - a saját maga által előidézett baleset után is - az úttesten tolt a kerékpártját, ebből következtetni lehet a korábbi magatartására is. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte bizonyítékként az úttestről és az útpadkáról nappali fényviszonyok között készített fényképfelvételeket is, azok tartalmából ugyancsak megalapozott konklúziót vont le (ítélet 7. oldal negyedik bekezdés). Továbbá valóban alátámasztja a vádlott haladásának helyére vonatkozó ténymegállapítást az is, hogy az Opel Zafira gépkocsi vezetője csak a bal oldali forgalmi sávba történt áttéréssel tudta elkerülni a vádlott elgázolását (ítélet 7. oldal ötödik bekezdés)

A köztudomású élettani tények alapján kizárható, hogy a vádlott lábát a 72-78 km/óra sebességgel közlekedő gépkocsi megütötte volna, ugyanis egy ilyen kontaktus a bőr elkékülését lényegesen meghaladó sérüléssel járt volna. Másrészt H.J. közvetlenül a baleset után észlelte a gépkocsija mellett megálló vádlottat, így az állításával szemben nem eshetett bele az árokba.

Az igazságügyi gépjármű-közlekedési műszaki szakértő megállapítása szerint a láthatósági mellény viselése esetén a vádlottat az Opel Zafira gépkocsi vezetője féktávolságon kívül észlelte volna, ez esetben a járművet lassító- vagy vészfékezéssel időben megállíthatta volna. A féktávolságon belül észlelt vádlott elgázolását csak hirtelen kormánymozdulattal lehetett elkerülni, ennek volt a következménye a szemből érkező BMW gépkocsival történt frontális ütközés.

Nem volt ok kétségbe vonni a szakértőnek a baleset releváns körülményeire (a gépkocsik elhelyezkedése és sebessége, a reakcióidő, a féktávolság, az Opel Zafira gépkocsi állapota) vonatkozó megállapításait. Az eljárás során - a büntetőügy tárgyára tekintettel - nem az volt az eldöntendő kérdés, hogy a baleset előtti tizedmásodpercekben az Opel Zafira gépkocsi vezetője elkövetett-e bármilyen hibát, illetve megtett-e mindent a vádlott elgázolásának, majd a frontális ütközésnek az elhárítása érdekében. Az elsődleges kérdés ugyanis az volt, hogy a vádlott magatartása okozta-e a baleset bekövetkezését.

Nem merült fel olyan adat, amely szerint B.A. ijedtsége folytán vagy egyéb okból „túlreagálta” volna a kialakult veszélyhelyzetet, és ne a legoptimálisabb és legbiztonságosabb manőverrel próbálta volna a vádlott elgázolását elkerülni. Ugyanez mondható el azzal a védelmi érveléssel összefüggésben is, miszerint - a kikerülő manővert követően - indokolatlanul hosszú időn keresztül haladt a bal oldali forgalmi sávban. Egyébként ezt kifejezetten cáfolja H.J. és M.Á., akik az Opel Zafira gépkocsi vezetőjének hirtelen kormánymozdulatáról és az ütközés azonnali bekövetkezéséről számoltak be.

Továbbra is a fentiekben írt bűncselekmények tárgyi oldalánál maradva, a vádlott büntetőjogi felelősségét támasztja alá az igazságügyi orvosszakértői vélemény is, amely szerint a közlekedési baleset és B.A. halála között közvetlen ok-okozati összefüggés van, az elhunyt a halálát okozó valamennyi sérülését a baleset során szenvedte el.

Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy az elkövetési magatartás és az eredmény között fennáll az okozati kapcsolat, mivel a sötétedés után az úttesten haladó és a láthatóságát biztosító öltözetet nem viselő vádlott indította el azt az okfolyamatot, amely a baleset, illetőleg az ennek következtében megsérült B.A. halálához vezetett.

Az ítélezési gyakorlat egységes abban a kérdésben, hogy az ilyen jellegű ügyekben az elkövetési

magatartás akkor is tényállásszerű, ha az elkövető által megindított okfolyamatba más személyek nem tényállásszerű magatartása vagy egyéb körülmények is közrehatottak. A védelem által hivatkozott tények (a biztonsági öv bekötésének elmulasztása, a vezetőoldali légzsák hiánya) elősegítették ugyan az eredmény bekövetkezését, azonban a vádlott által megindított és B.A. halálához vezető okfolyamat nem szakadt meg, így a büntetőjogi felelősség megállapítása szempontjából nincs jelentőségük. Az ilyen közreható okok (concausa) fennállása legfeljebb a büntetéskiszabás során értékelhető, miként történt az jelen ügyben is.

A Btk. 166. §-a szerinti bűncselekmény esetében az elsőfokú bíróság a vádlott által előadottakból és az egyéb bizonyítékokból (H.J. és M.Á. tanúvallomása) alappal vont le következtetést arra, hogy a vádlott észlelte a gépkocsik összeütközését. A baleset hanghatását a vádlott is körülírta („durranást” vagy „csattanást” hallott), így a kialakult veszélyhelyzet felismerését a halláskárosodása sem akadályozhatta. Egyezők az állítások a tekintetben is, hogy a baleset sérültjeinek a vádlott nem nyújtott segítséget, a helyszínről eltávozott.

A segítségnyújtás elmulasztása bűncselekmény alanyi oldalára, a vádlotti tudattartalomra áttérve, az elsőfokú bíróság azt is okszerűen állapította meg, hogy a vádlottnak - kóros elmeállapota és ittassága ellenére - tudnia kellett, hogy a baleset sérültjeinek kötelessége segítséget nyújtani.

A baleset súlyossága és az érintett gépkocsik sérülésének foka miatt e cselekmény esetében a vádlott gondatlansága fel sem merülhetett; a vádlottnak fel kellett ismernie azt, hogy a baleset során a gépkocsikban ülő személyek megsérültek, illetve életük vagy testi épségük közvetlen veszélybe került, és ennek ellenére mulasztotta el a segítségnyújtást. Abból a tényből, hogy a környezetében zajló eseményekre alacsonyabb szinten, kevésbé hatékonyan képes reagálni, nem vonható le az a konklúzió, hogy az adott helyzetben nem volt képes felismerni a tőle elvárt magatartást, illetve ennek elmulasztásának lehetséges következményeit.

Összegezve, az ítéletábra maradéktalanul egyetértett a vádlott bűnösségére levont következtetéssel. A védelem nem hivatkozott olyan tényre vagy bizonyítékra, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna, megalapozott tényállás esetében a mérlegelés támadása eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette B.A. és M.Á. sérelmére elkövetett cselekményt gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének és testi sértés vétségének. Mindkét cselekmény tekintetében megállapítható, hogy a vádlottat a bekövetkezett eredményért a gondatlanságnak a Btk. 8. § második fordulatában írt hanyagság (negligencia) formája terheli: azért nem látta előre magatartása lehetséges következményeit, mert a tőle elvárható körütekintetést elmulasztotta. Az ítéletábra az elsőfokú ítélet rendelkező részében az emberölés vétségének megnevezésénél utalt a gondatlan alakzatra, továbbá a testi sértés minősítésénél a jogszabályi felhívást kiegészítette a Btk. 164. § (1) bekezdésével (ez tartalmazza ugyanis a cselekmény elkövetési magatartását).

A segítségnyújtás elmulasztása kapcsán az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy a bűncselekmény rendbelisége a passzív alanyok száma szerint alakul.

Nem értett egyet viszont azzal az érveléssel, amely szerint a vádlott büntetőjogi felelőssége B.A. vonatkozásában azért nem állapítható meg, mert a súlyosan sérült személy életét semmilyen beavatkozással nem lehetett volna megmenteni. Az kétségtelen, hogy a halottal szemben nem áll fenn a segítségnyújtási kötelezettség, de jelen ügyben B.A. nem a helyszínen, hanem a kórházba szállítása után hunyt el. Éppen a súlyos sérülései indokolták azt, hogy a vádlott mindent megtegyen életének megmentése érdekében. Egyébként van olyan jogi álláspont is, miszerint a segítségnyújtásra köteles még abban az esetben sem mentesülhet a büntetőjogi felelősséget megalapozó kötelezettsége alól, ha a sérülés súlyossága folytán a sértett halála a sérülés okozása

után nyomban bekövetkezik [BH2011.89.].

A fentiekben kifejtettek tekintettel az ítélőtábla a vádlott cselekményét nem 2 rendbeli, hanem 3 rendbeli a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettének minősítette.

A bírói gyakorlat éppen az ilyen jellegű tényállások esetében nem egységes a segítségnyújtás elmulasztása rendbelisége (halmazat vagy természetes egység) kapcsán, van ugyanis olyan jogi álláspont, amely szerint - a passzív alanyok számától függetlenül - a segítségnyújtás elmulasztása 1 rendbeli bűncselekménynek minősül, ha az elkövető azonos veszélyhelyzetben lévő több személy részére, egyetlen mulasztással nem nyújt segítséget [BJD 4147].

Az ítélőtábla jelen ügyben eljáró tanácsa nem követi ezt a gyakorlatot, figyelemmel e tényállás rendszertani helyére, illetve arra, hogy az élet, a testi épség és az egészség elleni bűncselekmények esetében a rendbeliség rendszerint a sértettek számához igazodik. A segítségnyújtás elmulasztása bűncselekménynek is az emberi élet, a testi épség és az egészség a védett jogtárgya. Továbbá a törvényi tényállás kifejezetten a passzív alannak minősülő *személy* sérülésétől, illetve az életét vagy testi épségét közvetlenül veszélyeztető helyzet fennállásától teszi függővé a cselekmény megvalósulását. Önmagában a mulasztásban megnyilvánuló, egymozzanatú elkövetési magatartás sem indokolja a természetes egység megállapítását (az alaki halmazat helyett).

Az elsőfokú bíróság által a büntetés kiszabása során figyelembe vett bűnösségi körülmények annyiban szorúlnak helyesbítésre, hogy - a kétszeres értékelés tilalma miatt - nem a felemelt büntetési tételkeret alkalmazását megalapozó bűnhalmazat, hanem a kettőnél több bűncselekményből álló halmazat értékelendő a vádlott terhére.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a feltárt enyhítő és körülményekhez, a bűncselekmények tárgyi súlyához és a vádlott társadalomra veszélyességéhez, továbbá alkalmas a büntetési célok elérésére is, ezért nincs ok az enyhítésre.

A büntetlen előéletű és részben gondatlanságból elkövetett bűncselekmények miatt elítélt vádlott esetében indokolt volt a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése, ezzel összefüggésben viszont a jogszabályi felhívás kiegészítendő a próbaidő tartamát meghatározó Btk. 85. § (2) bekezdésével. Nem volt olyan további enyhítő körülmény feltárható, amely a felfüggesztés próbaidejének mérséklését megalapozná. A Btk. 87. § b) pontja szerint a 2 év tartamú szabadságvesztést végre kell hajtani, ha a vádlottat a próbaidő alatt elkövetett újabb bűncselekmény miatt ismét szabadságvesztésre ítélik.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, illetőleg a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó ítéleti rendelkezések helyesek és törvényesek.

Az elsőfokú bíróság törvényesen határozott a bűnügyi költség viseléséről is, a vádlottat terhelő költség összege - a bűncselekmények tárgyi súlyához képest - aránytalanul nagynak nem tekinthető, így a vádlottnak a bűnügyi költség egy részének megfizetése alóli mentesítése nem indokolt.

A Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja szerint az ügydöntő határozat rendelkező részének tartalmaznia a vádlottnak a Be. 184. § (2) bekezdés a)-f) pontjában írt személyi adatait, ezért az ítélet rendelkezését ki kellett egészíteni a vádlott állampolgárságával.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla - a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. §

(1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

A kirendelt védőnek a másodfokú eljárásban történt közreműködésével felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés - a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontjában és a Be. 574. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel - a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélet tábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. november 22.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Lőrinczy Attila István s.k.
előadó bíró

. Halász Etelka s.k.
bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 2018. március 23. napján kihirdetett 14.B.209/2017/10. számú ítélete - Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.151/2018/7. számú határozata folytán - 2018. november 22. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 22.

. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke